

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Καμιά φορά, ποῦ μὲ τὸν νοῦ βαθειὰ σκοτεινιασμένο
στὰ περασμένα χρόνια μου γυρίζω,
δὲν βρίσκω μιὰν ἐνθύμησι, ὦ ναί, δὲν ἀντικρύζω
τίποτ' ἐμπρὸς μου γνώριμο ! Σὰν σ' ἐρημιὰ διαβαίνω.

Ἡ περασμένη μου ζωὴ ἀπλόνεται τριγύρω
ὡσὰν χωράφι ἄκαρπο καὶ στεῖρο,
ποῦ ὁ ἄνεμος κονιορτὸ καὶ φρύγανα σπκόνει
καὶ οὐρανὸς ἀγέλαστος αἰῶνια τὸ πλακόνει.

Στὴν ἐρημιὰ τὴν ἄχαρη καὶ ἀγκαθοσπαρμένην
μία γυναῖκα βλέπω καθισμένη.
Σκεπάζει τὸ κεφάλι τῆς ὀλόμαυρο μαντίλι,
κ' ἔχει πικρὸ χαμόγελο εἰς τὰ χλωμά τῆς χεῖλι.

Καμιά φορά ποῦ μὲ τὸν νοῦ βαθειὰ σκοτεινιασμένο
ζητῶ στῆς ἱστορίας τὸ βιβλίον
τοῦ κόσμου τὴν λαμπρότητα, τῆς γῆς τὸ μεγαλεῖο,
βλέπω ἓνα μνημ' ἀπέραντο καὶ καταραχνιασμένο.

Καὶ θρόνους, στέμματα, σπαθιὰ καὶ δάφναις καὶ στεφάνια
δόξαις, πομπαῖς καὶ περηφάνεια,
καὶ στρατηγούς καὶ ἥρωας καὶ ἔθνη ξακουσμένα
ὅλα τὰ βλέπω ἓνα σωρὸ στὴν ἐρημιὰ ὀιγμένα.

Καὶ μέσα στὰ ἐρείπια σὰν φάντασμα διαβαίνει
μία γυναῖκα μαυροφορεμένη,
καὶ σκύβοντας τὴν σκόνην ἐκεῖ τὴ δοξασμένη παίρνει
καὶ μὲ πικρὸ χαμόγελο στὸν ἄνεμο τὴν σπέρνει.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ